

MORGAN RICE

PÍSEŇ
PRO SIROTKY

TRŮN PRO SESTRY -- KNIHA TŘETÍ

Trůn pro Sestry

Morgan Rice

Píseň pro Sirotky

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Píseň pro Sirotky / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd», — (Trůn pro Sestry)

Představivost Riceové skutečně nezná mezí. V sérii TRŮN PRO SESTRY, která slibuje, že bude stejně zábavná, jako ty předchozí, nám předkládá příběh dvou sester (Sophie a Kate), sirotek bojujících o přežití v krutém a nebezpečném světě sirotčince. Naprostý úspěch. Nemůžu se dočkat, až se mi do rukou dostane druhá a třetí kniha! Books and Movie Reviews (Roberto Mattos) Autorka bestsellerů číslo 1, Morgan Rice, přichází se zbrusu novou fantasy ságou. V knize PÍSEŇ PRO SIROTKY (Trůn pro sestry – Kniha třetí) se sedmnáctiletá Sophia snaží najít své rodiče. Její výprava ji zavede do cizích a podivných zemí – a k odhalení šokujícího tajemství, které by nikdy nečekala. Patnáctiletou Kate si předvolá čarodějnice a žádá po ní splacení své laskavosti. Kate se ale mění, dospívá a je stále silnější – a co se s ní stane, pokud uzavře dohodu s temnotou? Sebastian je romantik. Následuje své srdce a zahazuje vše, aby se zřekl své rodiny a našel Sophii. Lady d'Angelica je ale stále rozhodnutá ji zabít – a možná má ještě další plány. PÍSEŇ PRO SIROTKY (Trůn pro sestry – Kniha třetí) je třetí knihou nové ohromující fantasy série plné lásky, zlomených srdcí, tragédií, akce, dobrodružství, kouzel, mečů, čarodějnictví, draků, předurčení a napětí. Kniha, od které se neodtrhnete. Nabitá postavami, do kterých se zamilujete, pohybujících se ve světě, na který jen tak nezapomenete. Kniha číslo čtyři ze série bude brzy k dispozici! TRŮN PRO SESTRY je skvělé zahájení série, která obsahuje kombinaci uvěřitelných postav a překážek, se kterými se musejí vyrovnat. Neosloví jen mládež, ale i dospělé fanoušky fantasy, kteří hledají epické příběhy o přátelství a dobrodružství. Midwest Book Review (Diane Donovan)

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

KAPITOLA PRVNÍ	10
KAPITOLA DRUHÁ	14
KAPITOLA TŘETÍ	17
KAPITOLA ČTVRTÁ	21
KAPITOLA PÁTÁ	24
KAPITOLA ŠESTÁ	28
Конец ознакомительного фрагмента.	30

PÍSEŇ PRO SIROTKY

(TRŮN PRO SESTRY--KNIHA TŘETÍ)

MORGAN RICE

(PŘELOŽIL TOMÁŠ SLAVÍK)

Morgan Rice

Morgan Rice je autorkou epické fantasy ságy ČARODĚJŮV PRSTEN, která obsahuje 17 knih, podle USA Today je tato sága bestsellerem číslo jedna; podle USA Today jsou bestsellerem číslo jedna také její další ságy, jako jsou: série UPÍŘÍ ŽURNÁLY, obsahující 12 knih; série TRILOGIE PŘEŽITÍ, postapokalyptický thriller; epické fantasy série KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ, skládající se ze šesti knih; a také zbrusu nové epické fantasy ságy KORUNY A SLÁVY. Autorčiny knihy jsou dostupné v tištěné i audio verzi a byly přeloženy do více než 25 jazyků.

Morgan se ráda zajímá o názory svých čtenářů, takže se prosím nezdávejte navštívit její webové stránky www.morganricebooks.com, kde se můžete přidat do seznamu kontaktů, získat knihu zdarma, stejně jako další akční bonusy, stáhnout si zdarma aplikace, mít přehled o posledních novinkách, přidat se na autorčin Facebook či Twitter a jednoduše být s Morgan v kontaktu!

Vybrané ohlasy na tvorbu Morgan Rice

“Pokud jste si mysleli, že po přečtení ságy ČARODĚJŮV PRSTEN už nebudete mít pro co žít, mýlili jste se. Ve VZESTUPU DRAKŮ přišla Morgan Rice s něčím, co se zdá být příslibem další brilantní série, která nás zavede do fantasy světa plného trolů, draků, odvahy, cti, udatnosti, magie a víry ve vlastní osud. Morgan dokázala vytvořit silné postavy, které nás přimějí je obdivovat na každé stránce... Doporučuji do knihovny každého čtenáře, který miluje dobře napsanou fantasy literaturu.”

--Books and Movie Reviews

Roberto Mattos

“Akcí nabitá fantasy, která jistě potěší fanoušky předchozích knih od Morgan Rice, stejně jako fanoušky děl jako je série ODKAZ DRAČÍCH JEZDCŮ od Christophera Paoliniho.... Fanoušci fikce pro mladé budou toto poslední dílo Riceové hltat a pak škemrat o přídavek.”

--The Wanderer, A Literary Journal (komentář k Vzestup draků)

“Oduševnělá fantasy, která do svého příběhu spřádá vlákna záhad a intrik. Cesta hrdiny je o získávání odvahy a uvědomění si smyslu života, který vede k růstu, dospělosti a dokonalosti....Pro všechny, kdo hledají napínavá fantasy dobrodružství, hrdiny a akčně pojatý sled událostí, který žene Thora po cestě, na níž se z malého dětského snílka postupně stává mladým mužem, jenž neohroženě čelí nebezpečí, i když jsou vyhlídky na přežití bídny....A to je pouhý začátek epické ságy pro mladé čtenáře.”

--Midwest Book Review (D. Donovan, eBook Reviewer)

“ČARODĚJŮV PRSTEN má všechny rysy potřebné pro jasný úspěch: hlavní i vedlejší příběh, záhadná atmosféra, stateční rytíři a rozkvétající vztahy, které zacelují rány na zlomených srdcích, a dále také podvod či zrada. Slibuje dlouhé hodiny zábavy a jistě uspokojí všechny věkové kategorie. Dílo najde své místo v knihovnách u všech příznivců fantasy literatury.”

--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

“V této akci nabitě první knize epické fantasy série Čarodějův prsten (která má momentálně již 14 svazků), Riceová představuje čtenářům čtrnáctiletého Thorgrina &Thora“ McLeoda, jehož sen je stát se vojákem Stříbrných, elitní jednotky rytířů, která slouží králi... Riceová skvěle píše a má fascinující předpoklady.”

--Publishers Weekly

Knihy od Morgan Rice

CESTA OCELI

POUZE KDO JE HODEN (Kniha č.1)

TRŮN PRO SESTRY

TRŮN PRO SESTRY (Kniha č.1)

DVŮR PRO ZLODĚJE (Kniha č.2)

PÍSEŇ PRO SIROTKY (Kniha č.3)

ŽALOPĚV PRO PRINCE (Kniha č.4)

KLENOT PRO ŠLECHTU (Kniha č.5)

KORUNY A SLÁVY

OTROKYNĚ, BOJOVNICE, KRÁLOVNA (Kniha č.1)

TULAČKA, VĚZEŇKYNĚ, PRINCEZNA (Kniha č.2)

RYTÍŘ, NÁSLEDNÍK, PRINC (Kniha č.3)

REBEL, PĚŠEC, KRÁL (Kniha č.4)

VOJÁK, BRATR, ČARODĚJ (kniha č.5)

HRDINKA, ZRÁDKYNĚ, DCERA (kniha č.6)

VLÁDCE, RIVAL, VYHNANEC (kniha č.7)

VÍTEŽ, PORAŽENEC, SYN (kniha č. 8)

KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ

VZESTUP DRAKŮ (Kniha č.1)

POVSTÁNÍ STATEČNÝCH (Kniha č.2)

OTĚŽE CTI (Kniha č.3)

ZROZENÍ UDATNOSTI (Kniha č.4)

ŘÍŠE STÍNŮ (Kniha č.5)

NOC STATEČNÝCH (Kniha č.6)

ČARODĚJŮV PRSTEN

CESTA HRDINY (Kniha č.1)

POCHOD KRÁLŮ (Kniha č.2)

OSUD DRAKŮ (Kniha č.3)

POKŘIK CTI (Kniha č.4)

SLAVNÁ PŘÍSAHA (Kniha č.5)

ÚTOK CHRABRÝCH (Kniha č.6)

OBŘAD MEČŮ (Kniha č.7)

MOC ZBRANÍ (Kniha č.8)

NEBE KOUZEL (Kniha č.9)

MOŘE ŠTÍTŮ (Kniha č.10)

PANOVÁNÍ OCELI (Kniha č.11)

ZEMĚ OHŇŮ (Kniha č.12)

VLÁDA KRÁLOVEN (Kniha č.13)

BRATRSKÁ PŘÍSAHA (Kniha č.14)

SEN SMRTELNÍKŮ (Kniha č.15)

RYTÍŘSKÉ KLÁNÍ (Kniha č.16)

DAR BITVY (Kniha č.17)

TRILOGIE PŘEŽITÍ

ARÉNA JEDNA: OTROKÁŘI (Kniha č.1)

ARÉNA DVĚ (Kniha č.2)

ARÉNA TŘI (Kniha č.3)

VAMPIRE, FALLEN
PŘED ÚSVITEM (Kniha č.1)
UPÍŘÍ ŽURNÁLY
PROMĚNĚNÁ (Kniha č.1)
MILOVANÁ (Kniha č.2)
ZRAZENÁ (Kniha č.3)
PŘEDURČENA (Kniha č.4)
ŽÁDANÁ (Kniha č.5)
ZASNOUBENÁ (Kniha č.6)
ZASLÍBENÁ (Kniha č.7)
NALEZENÁ (Kniha č.8)
VZKŘÍŠENÁ (Kniha č.9)
TOUŽÍCÍ (Kniha č.10)
PROKLETÁ (Kniha č.11)
POSEDLÁ (Kniha č.12)

Věděli jste, že jsem napsala několik sérií knih? Pokud jste je všechny nečetli, klikněte na obrázek níže a stáhněte si jejich úvodní knihy!

Chcete knihy zdarma?

Zaregistrujte se na e-mail list Morgan Rice a získíte zdarma 4 knihy, 3 mapy, 1 aplikaci, 1 hru, 1 grafický román a exkluzivní dárky! Pro registraci navštivte: www.morganricebooks.com

Copyright © 2017 Morgan Rice. Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být, bez předchozího svolení autora, za žádných okolností reprodukována, distribuována nebo převáděna do jakýchkoliv jiných formátů, ani uchovávána ve sdílené databázi. Tento ebook je licencován výlučně pro Vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo darován ostatním lidem. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si prosím další kopie. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro Vaše použití, vraťte ji prosím a pořiďte si svou vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete usilovnou práci, kterou autorka na vznik tohoto titulu musela vynaložit. Obsah této knihy je fiktivní. Jména, osobnostní charakteristiky, organizace, místa, události a konflikty jsou beze

zbytku produktem autorčiny představivosti, nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo mrtvými, je čistě náhodná.

OBSAH

[KAPITOLA PRVNÍ](#)

[KAPITOLA DRUHÁ](#)

[KAPITOLA TŘETÍ](#)

[KAPITOLA ČTVRTÁ](#)

[KAPITOLA PÁTÁ](#)

[KAPITOLA ŠESTÁ](#)

[KAPITOLA SEDMÁ](#)

[KAPITOLA OSMÁ](#)

[KAPITOLA DEVÁTÁ](#)

[KAPITOLA DESÁTÁ](#)

[KAPITOLA JEDENÁCTÁ](#)

[KAPITOLA DVANÁCTÁ](#)

[KAPITOLA TŘINÁCTÁ](#)

[KAPITOLA ČTRNÁCTÁ](#)

[KAPITOLA PATNÁCTÁ](#)

[KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ](#)

[KAPITOLA SEDMNÁCTÁ](#)

[KAPITOLA OSMNÁCTÁ](#)

[KAPITOLA DEVATENÁCTÁ](#)

[KAPITOLA DVACÁTÁ](#)

[KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ](#)

[KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ](#)

[KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ](#)

[KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ](#)

[KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ](#)

[KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ](#)

KAPITOLA PRVNÍ

Kate stála před Siobhan a byla nervózní, jako kdyby ji čekal souboj na život a na smrt. Měla by se cítit v bezpečí – byla u kovárny, na Thomasově pozemku a tahle žena měla být její učitelkou.

Přesto měla pocit, že se jí každou chvíli podlomí kolena.

„Slyšela jsi mě?“ zeptala se Siobhan. „Přišel čas, abys mi prokázala laskavost, kterou mi dlužíš, učednice.“

Laskavost, kterou Kate slíbila tenkrát u fontány výměnou za Siobhanin výcvik. Laskavost, jejíž představa ji od té doby děsila, protože věděla, že ať už bude Siobhan chtít cokoli, bude to něco hroživého. Lesní žena byla podivná a nevypočitatelná, mocná a nebezpečná, vše stejnou měrou. Ať už si pro Kate připravila jakýkoli úkol, nejspíš to bude něco obtížného a nepříjemného.

Kate sice souhlasila, ale v podstatě neměla možnost volby.

„Jakou laskavost?“ zeptala se konečně. Rozhlédla se, jestli neuvidí Willa nebo Thomase. Nebylo to kvůli tomu, že by od nich čekala pomoc. Naopak, chtěla mít jistotu, že ať už bude Siobhan chtít cokoli, nijak se jich to nedotkne.

Kovář ani Will ale nebyli v dohledu. Hlavně proto, že Kate i se Siobhan náhle stály u lesní fontány. Ty byla znovu jako nová a zurčela v ní čistá voda. Kate věděla, že musí jít o iluzi, ale když Siobhan vstoupila do fontány, zdálo se, že má mokré šaty.

„Proč se tváříš tak vyděšeně, Kate?“ zeptala se. „Chci po tobě jen drobnou laskavost. Bojíš se, že tě pošlu do Morgassy pro vejce ptáka Noha? Nebo bojovat s kreaturami nějakého rádoby vyvolávače ve Vzdálených koloniích? Myslela jsem, že něco takového by se ti mohlo líbit.“

„A právě proto nic takového chtít nebudeš,“ hádala Kate.

Siobhan se ušklíbla. „Myslíš si, že jsem krutá, že ano? Že všechno dělám jen tak z rozmaru? Vítr může být krutý, pokud nemáš plášť, který by tě zahřál, a přesto se nesnažíš... no, ať řeknu cokoli, budeš to považovat za výzvu, takže raději stačí.“

„Ale ty nejsi vítr,“ podotkla Kate. „Vítr nemůže myslet, cítit, nerozezná dobré od zlého.“

„Aha, tak o tohle jde?“ zeptala se Siobhan. Posadila se na okraj fontány. Kate měla pocit, že kdyby to zkusila ona sama, propadla by iluzi a zřítíla se do trávy u Thomasovy kovárny. „Myslíš si, že jsem zlá?“

Kate nechtěla říct, že si myslí přesně tohle. Nedokázala ale najít nesouhlasnou odpověď, při které by nemusela lhát. Siobhan možná nedokázala číst všechny Katiny myšlenky, stejně jako Kate nedokázala vidět do těch Siobhaniných, ale přesto měla pocit, že kdyby jí zalhala, poznala by to. Raději mlčela.

„Sestry Maskované bohyně by za zlé považovaly to, že jsi je zmasakrovala,“ podotkla Siobhan. „Muži Nové armády, které jsi pobila na pláži by tě také nazvali zlou. Měli by pro tebe ještě mnohem horší označení. Na ulicích Ashtonu jsou v tuhle chvíli stovky lidí, které by řekly, že jsi zlá jen proto, že umíš číst cizí myšlenky.“

„Chceš mi snad říct, že jsi nějaký dobrodinec?“ zeptala se Kate.

Siobhan pokrčila rameny. „Chci ti popsat laskavost, kterou musíš udělat. Je to nutnost. Protože takový je život, Kate. Dlouhá řada nutností. Víš, co je to prokletí moci?“

Kate začala mít pocit, že jde o další ze Siobhaniných lekcí. Jediná dobrá věc byla, že zatím neschytala šíp do srdce.

„Ne,“ odpověděla Kate. „Nevím, co je to prokletí moci.“

„Prostá věc,“ pronesla Siobhan. „Pokud máš moc, pak cokoli, co uděláš, má na svět nějaký vliv. Když máš moc a víš, co se blíží, pak i volba nedělat nic znamená, že jsi vlastně

něco udělala. Jsi zodpovědná za svět už jen z toho důvodu, že po něm chodíš. A já po světě chodím už hodně dlouho.“

„Jak dlouho?“ zeptala se Kate.

Siobhan zavrtěla hlavou. „Odpověď na tuhle otázku má svoji cenu a ty jsi ještě nezaplatila cenu za svůj výcvik, učednice.“

„Tu tvoji laskavost,“ řekla Kate. Pořád ještě ji dělala představa, o co asi půjde. Nic z toho, co Siobhan řekla na tom nic nezměnilo.

„Je to prostá věc,“ prohlásila Siobhan. „Je tu někdo, kdo musí zemřít.“

Pronesla to tónem, jako by Kate nařizovala, aby zametla podlahu nebo připravila vodu na koupel. Máchla rukou, voda ve fontáně za zavlhla a vzápětí se v ní objevil obraz mladé ženy procházející zahradou. Měla na sobě drahé šaty, ale nic, podle čeho by se dalo usoudit, že patří ke šlechtě. Takže žena nebo dcera nějakého kupce? Někdo, kdo si vydělává nějak jinak? Byla hezká na pohled a usmívala se, jako by slyšela nějaký dobrý vtip.

„Kdo je to?“ zeptala se Kate.

„Jmenuje se Gertrude Illiard,“ pronesla Siobhan. „Žije v Ashtonu. V rodinném sídle patřícím jejímu otci, obchodníkovi Savisi Illiardovi.“

Kate čekala, že Siobhan ještě něco dodá, ale žena mlčela. Jak se odvažovala chtít po ní něco takového? Jak se odvažovala chtít, aby si Kate ušpinila ruce cizí krví bez jakéhokoli vážného důvodu nebo vysvětlení?

„Nejsem zabiják, který půjde tam, kam ho pošleš,“ řekla Kate.

„Vážně?“ Siobhan vstala z okraje fontány. Odrazila se poněkud dětským pohybem. Jako uličník, který naskočil na vůz, svezl se po městě a teď se snaží zmizet, aby si ho nevšiml vozká. „Už jsi přeci zabíjela.“

„Tohle je něco jiného,“ nedala se Kate.

„Každý okamžik života je nádherný svojí unikátností,“ souhlasila Siobhan. „Ale současně je každý okamžik stejně nevýrazný, jako všechny ostatní. Zabila jsi mnoho lidí, Kate. Proč je tohle tak moc jiné?“

„Oni si to zasloužili,“ řekla Kate.

„Aha, oni si to zasloužili,“ řekla Siobhan a Kate v jejím hlase slyšela posměch, i když díky cloně, kterou si žena udržovala kolem myšlenek jí neviděla do hlavy. „Sestry si to zasloužily, protože ti ubližovaly a otrokář si to zasloužil tím, co udělal tvoji sestře?“

„Ano,“ souhlasila Kate. Alespoň tímhle si byla jistá.

„A ten chlapec, kterého jsi zabila na cestě si to zasloužil tím, že tě našel?“ pokračovala Siobhan. Kate by zajímalo, jak moc toho žena ví. „A vojáci na pláži si to zasloužili tím, že... jak před sebou ospravedlníš tohle, Kate? Bylo to proto, že napadli tvoji domovinu, nebo to bylo jen proto, že jsi měla své rozkazy a když začal boj, nebyl čas se ptát na důvody?“

Kate od Siobhan o krok ustoupila. Hlavně kvůli tomu, aby ji neudeřila. Dokázala si představit, že útok na čarodějkou by pro ni měl nepříjemné následky.

„Dokonce i teď si myslím,“ doplnila Siobhan, „že bych našla nejméně tucet mužů i žen, které bych před tebe postavila a ty bys je bez rozmyšlení zabila. Mohla bych ti hledat jednoho soupeře za druhým a ty bys je všechny zabíjela. A tohle má být jiné?“

„Je nevinná,“ hájila se Kate.

„Co ty o tom víš...“ odpověděla Siobhan. „Možná jsem ti jen nevyjmenovala všechny smrti, za které nese zodpovědnost. Za trápení, které způsobila.“ Kate zamrkala a Siobhan stála na druhé straně fontány. „Nebo jsem ti možná neřekla o tom dobru, za kterým stojí a o všech životech, které zachránila.“

„A co z toho je pravda mi neřekneš, že?“ zeptala se Kate.

„Dala jsem ti úkol,“ pronesla Siobhan. „Očekávám, že ho splníš. Tvé otázky a pochybnosti tu nemají místo. Jde o loajalitu učedníka k mistrovi.“

Takže chtěla jen vědět, jestli bude Kate zabíjet jen kvůli tomu, že jí to nařídí.

„Vždyť tu ženu můžeš zabít sama, nebo ne?“ zkusila to znovu Kate. „Viděla jsem, co všechno dokážeš. Jen tak se zjevíš odnikud. Zabití nějaké ženské, to přece nic není. Máš tu moc.“

„A kdo říká, že to neudělám?“ zeptala se Siobhan. „A možná je pro mě nejsnadnější poslat svoji učednici.“

„Anebo možná chceš zjistit, co udělám,“ hádala Kate. „Je to zkouška, že?“

„Všechno je zkouška, má drahá,“ pronesla Siobhan. „Copak sis to ještě neuvědomila? Tenhle úkol splníš.“

Co se stane, když ji poslechne? Skutečně ji Siobhan nechá zabít nějakou cizí ženu? Možná, že to celé byla jen hra. Možná, že bude sledovat, kam až je Kate ochotná zajít a těsně, než ženu zabije, ji zastaví. Kate doufala, že to tak bude, ale i tak se jí nelíbilo, když s ní Siobhan jednala tímhle způsobem.

Ne, nelíbilo nebylo to správné slovo. Nenáviděla to. Nenáviděla Siobhaniny neustálé hry, její neustálou touhu udělat z ní nástroj, kterým by mohla vládnout. Už pobíhání po lese a boj s duchy byl dost hrozný, tohle už bylo příliš.

„A co když odmítnu?“ zeptala se Kate.

Siobhanin výraz potemněl.

„Myslíš si, že můžeš?“ zeptala se. „Jsi moje učednice, složila jsi slib. Pokud neposlechneš, naložím s tebou podle svého uvážení.“

Kolem Kate se náhle ze země vynořily šlahouny, trny ostré jako hroty šípů. Nedotkly se jí, ale výhrůžka byla naprosto jasná. Zdálo se, že Siobhan ještě neskončila. Pokynula k vodní hladině ve fontáně a obraz v ní se změnil.

„Mohla bych tě svázat a předat do jednoho z parků v Jižní Issetii,“ řekla Siobhan. „Vládne tam král, který by výměnou za malý dárek byl ochotný spolupracovat.“

Kate zahlédla nákladně, ale spoře oděné dívky pobíhající kolem dvakrát tak starého muže.

„Mohla bych tě prodat otrokářům v Blízkých koloniích,“ pokračovala Siobhan. Znovu pokynula rukou a obraz ve fontáně se změnil. Tentokrát se objevily dlouhé řady otroků pracujících s krumpáči a lopatami v povrchovém dole. „Možná ti prozradím, kde najít nejlepší drahokamy, po kterých pátrají obchodníci ochotní udělat, co budu chtít.“

Obraz se znovu změnil. Objevil se v něm výjev z mučírny. Ženy i muži byli spoutaní v řetězech, křičeli a mučitelé je značkovali žhavými železy.

„Nebo tě předám kněžím Maskované bohyně, aby tě mohli potrestat za tvé zločiny.“

„To neuděláš,“ vyhrkla Kate.

Siobhan natáhla ruku a chytila ji tak prudce, že Kate ani neměla čas zareagovat, když jí žena vrazila hlavu pod vodu. Vykřikla, a proto ani neměla čas se nadechnout. Obklopila ji mokrá prázdnota. Snažila se bojovat, ale měla pocit, jako by ji opustily všechny síly.

„Nemáš tušení, co udělám a co ne,“ řekla Siobhan. Kate měla pocit, jako by její hlas přicházel z nějaké neskutečné dálky. „Myslíš si, že mám na svět stejné názory jako ty. Myslíš si, že se před něčím zastavím, že budu laskavá, že budu ignorovat tvé urážky. Mohla bych s tebou udělat cokoli si zámam, a přesto bys mi pořád patřila. Pořád bych si s tebou mohla dělat, co bych chtěla.“

Kate viděla ve vodě další obrazy. Viděla postavy zničené bolestí. Viděla místo plné krutosti a násilí, hrůzy a bezmoci. Některé postavy poznávala, protože je sama zabila. Nebo spíš jejich duchy. Viděla je, když ji pronásledovaly lesem. Bojovala s nimi při Siobhanině výcviku. Byli to válečníci, kteří Siobhan slíbili věrnost.

„Zradili mě,“ pronesla Siobhan, „a za svoji zradu také zaplatili. Ty své slovo dodržíš. Jinak z tebe udělám něco užitečnějšího, než jsi teď. Uděláš, co po tobě chci, jinak se k nim přidáš a budeš mi sloužit stejně, jako oni.“

Pak pustila Katinu hlavu, aby se dívky mohla vynořit a nadechnout. Kate prudce oddechovala a prskala vodu. Fontána byla náhle pryč. Obě byly znovu u kovárny. Siobhan od ní stála necelý krok. Tvářila se, jako by se nic nestalo.

„Chci být tvá přítelkyně, Kate,“ řekla. „Rozhodně nechceš, abych byla tvým nepřitelem. Ale udělám, co bude nutné.“

„Co bude nutné?“ štěkla Kate. „Myslíš si, že mi musíš vyhrožovat, nebo někoho zabíjet?“

Siobhan rozpřáhla ruce. „Jak jsem řekla, takové je prokletí moci. Máš potenciál být velice užitečná při nadcházejících událostech a já z toho hodlám vytěžit co nejvíc.“

„Neudělám to,“ řekla Kate. „Nezabiju jen tak bezdůvodně nějakou holku.“

Kate zaútočila. Ne fyzicky, ale pomocí svého nadání. Zmobilizovala své síly a vrhla je jako kámen proti zdem, které měla Siobhan kolem své mysli. Její útok se ale odrazil. Neměl na Siobhan žádný účinek.

„Nemáš moc se mnou bojovat,“ řekla Siobhan, „a nemáš ani na výběr. Trochu ti to zjednoduším.“

Siobhan pokynula a znovu se objevila fontána. Voda se vlnila. Tentokrát, když se obraz ustálil, nemusela Kate hádat, na koho se dívá.

„Sophia?“ zeptala se. „Tu nech být, Siobhan, varuju tě –“

Siobhan ji znovu chytila za vlasy a přinutila ji se podívat na obraz ve fontáně. Měla neskutečnou sílu.

„Někdo zemře,“ řekla Siobhan. „Můžeš rozhodnout, kdo to bude. Tím, že se rozhodneš, jestli zabít Gertrude Illiard. Můžeš ji zabít, nebo může zemřít tvoje sestra. Je to na tobě.“

Kate na ni chvíli zírala. Věděla, že ve skutečnosti nemá možnost volby. Ne, když šlo o její sestru. „Dobrá,“ řekla. „Udělám to. Udělám, co po mně chceš.“

Obrátila se a zamířila k Ashtonu. Nerozloučila se s Willem, Thomasem, ani Winifred. Částečně proto, že je do toho nechtěla zatáhnout. Nechtěla, aby Siobhan věděla, jak k nim má blízko. Částečně také proto, že kdyby nějak poznali, k čemu se chystá, museli by se za ni stydět.

Kate se za sebe styděla. Nenáviděla myšlenku na to, co se chystá udělat a to, že vlastně neměla na výběr. Mohla jen doufat, že je to opravdu jen zkouška a že ji Siobhan včas zastaví.

„Musím to udělat,“ ujišťovala sebe samu cestou. „Prostě musím.“

Ano, zašeptal jí Siobhanin hlas, to musíš.

KAPITOLA DRUHÁ

Sophia mířila zpět k místu, kde tábořila se zbývajících děvčaty. Nevěděla, co má dělat, co si myslet, dokonce ani co cítit. Musela se soustředit na každý krok, který dělala. Pravdou ale bylo, že se soustředit nedokázala. Ne po tom, co právě zjistila. Zakopávala o kořeny, chytala se stromů, aby neupadla a snažila se vymyslet, jak s tou novinou naloží. Cítila, že se jí do vlasů zaplétají listy a špiní si šaty o kůru stromů.

Uklidňovala ji jen Siennina přítomnost. Lesní kočka se jí otírala o nohy a naváděla ji směrem k místu, kde stál vůz. Světlo vycházející z rozdělaného ohně působilo jako jediný bezpečný bod ve světě, který se náhle úplně změnil. Byla tam Cora i Emeline. Bývalá služka z paláce i nalezenec s nadáním nahlížet do myslí stejně, jako Sophia. Obě se tvářily, jako kdyby viděly ducha.

Sophia si nebyla jistá, jestli se z ní duch nestal. Měla pocit, jako kdyby vlastně neexistovala, jako kdyby ji jediný poryv větru dokázal rozehnat do všech stran. Jako by už nikdy neměla být taková, jako dřív. Sophia věděla, že po tom, co se prodírala mezi stromy, musí vypadat jako divoženka. Posadila se k jednomu z kol vozu a zírala do prázdna. Sienne se schoulila vedle ní a vypadala spíš jako domácí kočka než jako nebezpečný predátor, kterým ve skutečnosti byla.

„Copak?“ zeptala se Emeline. Stalo se něco? dodala myšlenkou.

Cora přistoupila k Sophii a položila jí ruku na rameno. „Děje se něco?“

„Já...“ Sophia se zasmála, i když smích byl to poslední, co by se v současné chvíli hodilo a na co se cítila. „Jsem opravdu těhotná.“

Než to dořekla, změnil se smích v slzy a jakmile začaly kanout, nedokázala je Sophia zastavit. Prostě se jí koulely po tvářích a ona nevěděla, jestli jde o slzy radosti nebo zoufalství, napětí ze všeho, co na ni ještě čeká, nebo něčeho úplně jiného.

Obě dívky ji objaly, jako by ji chtěly ochránit před okolním světem, který teď byl plný rozmazaných skvrn.

„Bude to dobré,“ řekla Cora. „Zvládneme to.“

Sophia netušila, jak by to asi mohly zvládnout.

„Otec je Sebastian?“ zeptala se Emeline.

Sophia přikývla. Jak si mohla myslet, že by to mohl být někdo jiný. Pak si uvědomila... že má Emeline na mysli Ruperta. Nejspíš si myslela, že jeho pokus zašel dál, než jí Sophia skutečně řekla.

„Sebastian...“ zalknula se Sophia. „Je jediný, se kterým jsem kdy spala. Je to jeho dítě.“

Jejich dítě. Nebo alespoň jednou bude.

„Co budeš dělat?“ zeptala se Cora.

To byla otázka, na kterou Sophia nedokázala odpovědět. Byla to otázka, která hrozila, že jí znovu vžene slzy do očí. Sophia téměř brečela, už když na ni pomyslela. Netušila, co bude dál. Netušila, jak dál pokračovat.

I tak se ale snažila na něco přijít. V dokonalém světě by už měli se Sebastianem po svatbě a ona by na těhotenství přišla v kruhu lidí, kteří by ji podpořili. Zjistila by to v teple domova, ve kterém by byla radost přivést dítě na svět.

Místo toho byla venku, v chladu a vlhku. A pomoci jí mohly jen Cora s Emeline. Dokonce tu nebyla ani její sestra.

Kate? vyslala myšlenku do temnoty. Slyšíš mě?

Odpověď samozřejmě nepřišla. Možná za to mohla vzdálenost od města, nebo měla Kate příliš svojí práce. Možná, že za to mohlo tisíc jiných věcí, protože Sophia vlastně ani nevěděla, jaká omezení má nadání, které se sestrou měly. Všechno, co věděla bylo, že její slova zmizela v temnotě stejně, jako kdyby je prostě jen vykřikla.

„Možná, že si tě Sebastian najde,“ řekla Cora.

Emeline se na ni nevěřicně zadívala. „Vážně si myslíš, že se to stane? Že bude princ hledat nějakou holku, které udělal dítě? Že mu na tom záleží?“

„Sebastian není jako ostatní v paláci,“ řekla Sophia. „Je laskavý. Je to dobrý člověk. On–“

„On tě vyhnal,“ podotkla Emeline.

Na to Sophia neměla co říct. Sebastian sice neměl příliš na vybranou, když zjistil, že mu lhala, ale přesto se mohl pokusit najít způsob, jak se vypořádat s námitkami, které by jeho rodina mohla mít. Nebo vymyslet, jak být s ní.

Bylo příjemné si myslet, že by za ní mohl přijít, ale jak pravděpodobné to ve skutečnosti bylo? Jaká byla pravděpodobnost toho, že by vyrazil hledat někoho, kdo mu v podstatě ve všem lhal? Nešlo přece o pohádku, ve které galantní princ překoná devatero řek a devatero hor, aby našel lásku svého života. Ne, takhle to nefungovalo. Dějiny jsou plné královských bastardů, tak proč by záleželo na jednom dalším?

„Máš pravdu,“ řekla. „Nemůžu počítat s tím, že by za mnou přišel. Jeho rodina to nedovolí, i kdyby se o to chtěl pokusit. Ale přesto musím doufat, protože bez Sebastiana... nemyslím, že to bez něj zvládnou“

„Jsou lidé, kteří vychovávají děti sami,“ řekla Emeline.

Ano, i tací se našli, ale mohla by k nim patřit i Sophia? Věděla, že by nikdy, nikdy neodložila dítě do sirotčince. Ne po tom, co tam sama zažila. Ale jak mohla doufat, že vychová dítě, když nedokázala najít bezpečné místo ani pro sebe?

Ale to už se možná mohlo brzy vyřešit. Ohromný dům sice nebyl kvůli tmě vidět, ale Sophia věděla, že tam je. Přitahoval ji a přitahovala ji jeho tajemství. Bylo to místo, kde žili její rodiče. Místo, jehož chodby plné plamenů ji stále pronásledovaly ve snech.

Hodlala zjistit pravdu o tom, kým skutečně je a jak zapadá do světa kolem. Možná, že díky odpovědím na tyhle otázky najde způsob, jak vychovat své dítě. Možná, že najde místo, kde bude vše v pořádku. Možná se jí dokonce podaří přivolat Kate a říct jí, že našla místo pro ně všechny.

„Máš... možnosti,“ řekla Cora. Zaváhání v jejím hlase dávalo najevo, že to jsou možnosti, které se Sophii zřejmě nebudou líbit.

„Chceš, abych se ho zbavila?“ zeptala se Sophia, aniž by jí nahlédla do myšlenek. Ne, to nebylo správné. Jak... jak by mohla udělat něco takového?

„Chci, abys udělala to, co považuješ za nejlepší,“ řekla Cora. Sáhla do váčku u pasu. Hned vedle toho, ve kterém měla šminky. „Tohle je rakasový prášek. Každá dívka, kterou prodají, se ho brzy naučí používat. Svého pána totiž nemůžou odmítnout a pánova žena nechce děti, které nejsou její vlastní.“

V jejím hlase zazněla bolest a hořkost, které Sophia nerozuměla. Podvědomě tak sáhla do Cořiných myšlenek a objevila tam bolest, ponížení a opilého šlechtice, který vpadl do nesprávného pokoje.

Jsou chvíle, kdy bys to neměla dělat, poslala jí Emeline myšlenku. Výraz obličeje se jí nijak nezměnil, ale Sophia cítila nesouhlasný tón. Když nám to Cora bude chtít říct, řekne nám to sama.

Sophia věděla, že má Emeline pravdu, ale přesto ji mrzelo, že nemohla Coře pomoci stejně, jako jí ona pomohla s princem Rupertem.

Máš pravdu, odpověděla, mrzí mě to.

Hlavně ať Cora nezjistí, že jsi jí slídila v myšlenkách. Chápeš, jak jsou podobné věci osobní.

Sophia to věděla moc dobře, protože když šlo o pokus prince Ruperta udělat z ní jeho milenkou, nechtěla o tom mluvit. Ani na to myslet. Vlastně to chtěla naprosto vymazat z hlavy.

Co se týkalo těhotenství, bylo to něco úplně jiného. Šlo o ni a Sebastiana, a to bylo něco velkého, složitého a možná i nádherného. Nebo možná hroživého pro ni i všechny kolem.

„Rozmícháš ho ve vodě,“ vysvětlovala Cora účinky prášku, „vypiješ to a ráno už nejsi těhotná.“

Znělo to tak prostě. Nabídla prášek Sophii a ta ho váhavě přijala. Už když si váček brala, měla pocit, jako by někoho zrazovala. Jako by zrazovala sebe i Sebastiana. Přesto si ho vzala a potěžkala ho v dlani. Jako kdyby to bylo něco, co jí může poskytnout odpovědi.

„Nemusíš to dělat,“ řekla Emeline. „Možná máš pravdu. Možná, že pro tebe ten tvůj princ skutečně přijde. Nebo najdeme jiný způsob, jak to vyřešit.“

„Možná,“ řekla Sophia. Nevěděla, co si myslet. Myšlenka, že by se Sebastianem měli dítě, by byla za jiných okolností naprosto úžasná. Naplňovala by ji radostí z možnosti mít rodinu, usadit se a být v bezpečí. Tady to ale všechno vypadalo jako výzva, která se hravě vyrovnávala všemu, s čím se zatím setkaly. Vlastně všechno ještě překonávala a Sophia si nebyla jistá, jestli takové výzvě dokáže čelit.

Kde by to dítě vychovávala? Vždyť ani ona sama neměla kde žít. Neměla ani stan, mohla se jen skrýt po vozem. Dokonce i ten byl ale kradený, a proto měla pocit viny kdykoli jedla nebo pila něco ze zásob, které na něm zbyly. Copak mohla celý život krást? Mohla by to dělat, a přitom se starat o dítě?

Možná, že by se dokázala dostat do Monthys, protože tam už vlastně skoro byla, ale co pak? Stejně to budou jen trosky. Nebude možné tam žít, natož vychovávat dítě. Buď tak, nebo tam budou jiní lidé a Sophia jim asi nebude moct dokázat, co je skutečně zač.

A i kdyby ano, co potom? Copak může čekat, že lidé jen tak přijmou dívku, která má vytetovanou masku Bohyně. Masku, která dokládá, že patří k Nechtěným? Opravdu mohla čekat, že ji ti lidé přijmou a dají jí možnost vychovávat dítě. Že jí jakkoli pomůžou? Ne, k takovým, jako byla ona, se takhle nikdo nechoval.

Mohla přivést dítě do takového světa? Bylo správné přivést někoho tak bezbranného, jako bylo dítě, do světa, který je tak krutý? Ne, že by Sophia věděla, jaké to je, být matkou, nebo že by měla dovednosti, které by svého potomka mohla naučit. Cokoli, co znala z dětství se týkalo krutostí a neposlušnosti v Domě nechtěných.

„Zatím se rozhodovat nemusíme,“ řekla Emeline. „Do zítra to jistě počká.“

Cora zavrtěla hlavou. „Čím déle se bude čekat, tím to bude horší. Je lepší, když–“

„Dost,“ vyhrkla Sophia a utnula tak vznikající hádku. „Už stačilo. Vím, že se mi obě snažíte pomoci, ale tohle za mě rozhodnout nemůžete. Nejsem si jistá, jestli to můžu rozhodnout já sama. Ale budu muset a udělám to sama.“

Šlo o něco, o čem by si nejraději promluvila s Kate, ale na své volání zatím nedostala odpověď. Každopádně Kate byla stejně lepší na souboje, na to, jak se zbavit pronásledovatelů a podobné věci. S těhotenstvím by se nejspíš nevypořádala o nic lépe než Sophia.

Sophia přešla na druhou stranu vozu. Cořín prášek si vzala s sebou. Neřekla jim, co udělá, protože právě teď si nebyla jistá, jestli to sama ví. Sienne vstala a chtěla jít s ní, ale Sophia ji myšlenkou poslala pryč.

Ještě nikdy si nepřipadala tak osamělá, jako právě teď.

KAPITOLA TŘETÍ

Naposledy, když byla Angelica ve vdoviných komnatách, bylo to proto, že si ji královna nechala předvolat. Tenkrát se bála. Teď, když sem šla z vlastní vůle, byla doslova vyděšená a vůbec se jí to nelíbilo. Nelíbil se jí pocit bezmoci, který ze sebe nedokázala setřást i přes to, že patřila k nejvznešenějším obyvatelům království. Se služebními a takzvanými přítelkyněmi si mohla dělat, co se jí zamlouvalo, stejně jako s polovinou šlechtictva země. Přesto ji ale královna mohla odsoudit k smrti.

Nejhorší na tom bylo, že jí tu možnost dala sama Angelica. Stalo se tak ve chvíli, kdy se pokusila zdrogovat Sebastiana. Nežila sice v království, kde mohl monarcha lusknout prsty a poslat někoho na smrt, ale s tím, co provedla... ani porota složená z ostatních šlechticů by její čin nenazvala jinak než zradou. Tedy pokud by se královna rozhodla o něm promluvit.

Angelica se zastavila před dveřmi do vdoviných komnat a nutila se do klidu. Strážní přede dveřmi nic neřekli. Jen čekali, jestli se pokusí vejít, aby jí v tom zabránili. Kdyby měla víc času, poslala by služebnou, aby si vyžádala slyšení. Kdyby měla víc důvěry ve vlastní moc, zpražila by muže za to, že jí neprojevili dostatečnou úctu.

„Musím vidět její veličenstvo,“ prohlásila.

„Nebyli jsme informováni, že by královna měla s někým schůzku,“ pronesl jeden ze strážných. V jeho hlase nezněly ani náznaky omluvy či zdvořilosti, kterou si Angelica zasluhovala. Ta si tiše přísahala, že ho za to nechá zaplatit. Možná se jí podaří najít způsob, jak ho odeslat do války?

„Jak je to nutné jsem sama zjistila teprve před chvílí,“ řekla Angelica. „Zeptej se jí, jestli se se mnou setká. Jde o jejího syna.“

Strážný po chvíli přikývl a vešel do dveří. Zmínka o Sebastianovi ho motivovala víc než Angelicina přítomnost. Možná věděl, to, co královna vyjevila i Angelice – že pokud jde o její syny, jde v podstatě o všechno.

Právě proto Angelica doufala, že by její plán mohl vyjít, ale právě proto byl tak nebezpečný. Vdova mohla Sebastianovi zabránit v odchodu, ale stejně tak mohla Angelicu nechat popraviti za to, že se jí nepodařilo ho svést. Ať je šťastný, nařídila jí ta stará čarodějnice. Ať ho ani nenapadne myslet na cokoli jiného. Bylo jasné, co tím myslela.

Strážný se vrátil poměrně brzy. Přidržel otevřené dveře, aby mohla Angelica projít. Neuklonil se tak, jak by měl. Dokonce ji ani neohlásil jejím plným titulem.

„Milady d'Angelica,“ vykřikl prostě.

Na druhou stranu, jak se mohly Angeliciny tituly srovnávat s těmi královními? Veškerá její moc bledla před mocí ženy, která stála v jedné ze svých komnat. Z jejího výrazu se nedalo nic vyčíst.

Angelica se uklonila, neodvažovala se udělat cokoli jiného. Vdova jí netrpělivě pokynula, ať se napřímí.

„Nečekaná návštěva,“ pronesla bez úsměvu. „A navíc zprávy o mém synovi. Myslím, že není nutné se klanět.“

Kdyby se ale Angelica neuklonila, Sebastianova matka by jí to nepochybně vyčetla.

„Řekla jsi mi, že ti mám sdělovat veškeré informace o Sebastianovi, veličenstvo,“ pronesla Angelica.

Vdova přikývla a přesunula se k pohodlné židli. Angelice ale místo nenabídla.

„Vím, co jsem ti řekla. A také vím, co jsem řekla, že se stane, pokud zklameš.“

Angelica si její výhrůžky pamatovala až moc dobře. Olověná maska, tradiční trest pro zrádce. Stačila jen myšlenka na ni, aby se zachvěla.

„No?“ zeptala se královna. „Podařilo se ti udělat z mého syna toho nejspokojenějšího budoucího manžela v celém kruhu světa?“

„Prý odchází,“ řekla Angelica. „Rozzlobilo ho, že se s ním manipuluje a prohlásil, že najde tu děvku, kterou miloval.“

„A ty jsi ho nezastavila?“ obořila se na ni královna.

Angelica nemohla uvěřit tomu, co slyší. „Co jsem asi měla udělat? Podrazit mu nohy a svázat ho? Zamknout ho v jeho pokoji?“

„Jak ti to mám víc vysvětlit?“ zeptala se královna. „Sebastian možná není Rupert, ale pořád je to muž.“

„Myslíš, že jsem toho nechtěla využít?“ oponovala Angelica. Tohle se jí dotýkalo víc než všechno ostatní. Ještě nikdy ji nikdo neodmítl. Kohokoli chtěla, ať už z upřímné touhy nebo jen proto, aby si dokázala, že ho může mít, toho také měla. Sebastian byl jediný, kdo se k ní kdy otočil zády. „Je zamilovaný.“

Vdova chvíli seděla a zdálo se, že se trochu zklidnila. „Takže mi chceš říct, že z tebe nebude manželka, kterou pro svého syna potřebuji? Že ho neučiníš šťastným? Že jsi mi k ničemu?“

Příliš pozdě si Angelica uvědomila, co jí hrozí.

„To jsem neřekla,“ prohlásila. „Přišla jsem, protože—“

„Protože jsi chtěla, abych za tebe řešila tvoje problémy, a protože se bojíš, co by se stalo, kdybys nepřišla,“ pronesla královna. Vstala a zapíchla prst Angelice do hrudi. „No, jsem připravená ti dát jednu radu. Pokud hledá tu holku, nejpravděpodobnější místo, kam by vyrazila, je Monthys. Na severu. Stačí ti to takhle, nebo ti mám nakreslit mapu?“

„Jak to můžeš vědět?“ zeptala se Angelica.

„Protože vím, o co tady jde,“ vyštěkla královna. „Ujasněme si to, Milady. Sama jsem už udělala něco, abych dostala syna pod kontrolu. Poslala jsem tě, abys upoutala jeho pozornost. Pokud to ale bude nutné, upustím od toho. V takovém případě ale nebude svatba a... velice mě zklameš.“

Výhružku, která se za tím skrývala, ani nemusela říkat nahlas. Přinejlepším by Angelicu vyhnali od dvora. Přinejhorším...

„Postarám se o to,“ slíbila. „Postarám se o to, aby Sebastian miloval mě a jenom mě.“

„To bys měla,“ řekla královna vdova. „Ať to stojí, co to stojí.“

Angelica neměla čas zařídit veškeré drobnosti, které obvykle obnášelo její cestování. Tohle nebyla chvíle, kdy se bude projíždět kočárem kolem a bude obklopená davem posluhovaček, které by ji zdržovaly. Nechala si připravit jezdecký úbor a vlastníma rukama si zabalila drobný balíček věcí, které mohla potřebovat. Dokonce si i svázala vlasy do jednoduchého drdolu, a ne do složitého účesu, jako obvykle. Věděla, že na cestách nebude mít čas se starat o podobné věci. A navíc bude lepší, když ji při tom nikdo nepozná.

Vyrazila do ulic Ashtonu zabalená v plášti. Snažila se být nenápadná. Nasadila si masku, protože ve městě se to považovalo za znak nábožné oddanosti a nikdo se nad tím nepozastavil. Projela branami paláce, zastavila se u strážných a hodila jim minci.

„Princ Sebastian,“ řekla. „Kam míří?“

Věděla, že před nimi nedokáže skrýt svoji identitu, ale také věděla, že se nejspíš nebudou na nic vyptávat. Čekala, že budou předpokládat, že chce najít muže, kterého miluje a chce si ho vzít. Určitým způsobem to vlastně byla i pravda.

„Tudy, Milady,“ pronesl jeden z nich a ukázal na cestu. „Míří stejným směrem, jako ta dívka, která před pár dny utekla z paláce.“

Taky ji to mohlo napadnout. Angelica vyrazila za Sebastianem, jako honící pes na lovu. Doufala, že ho dostihne dřív, než se dostane příliš daleko. Téměř se cítila jako duch spojený s městem. Doma, tam byla mocná. Zнала lidi a věděla, s kým si promluvit. Čím dále se dostane, tím víc bude

muset spoléhat na vlastní úsudek a vychytralost. Pokládala stejné otázky, jako musel klást Sebastian a dostávala stejné odpovědi.

Dostávala informace o úprku Sophie a další služebné od lidí tak špinavých, že by si jich za jiných okolností ani nevšimla. Všichni si pamatovali, co se dělo, jen proto, že šlo o největší pozdvižení v jejich ubohých životech za posledních několik týdnů. Možná, že ona a Sebastian se časem také dostanou do řečí. Angelica doufala, že to tak nebude. Od rybářovy ženy se doslechla o honičce městem. Od dítěte, které bylo tak špinavé, že nedokázala určit, jestli jde o dívku nebo chlapce, se dozvěděla, že se Sophia ukryla do sudů s pivem.

„A pak jim žena na voze řekla, aby šly s ní,“ oznámilo jí to špinavé stvoření. „Pak společně odjely.“

Angelica mu hodila drobnou minci. „Jestli mi lžeš, postarám se o to, aby tě shodili z mostu.“

Ted', když věděla o voze, bylo snadné je sledovat. Zamířili k nejsevernějšímu východu z města a zdálo se jasné, kam míří. Do Monthys. Angelica zrychlila a doufala, že informace od královny vdovy jsou správné. Přesto ale přemýšlela, co před ní stařena zamlčela. Nelíbilo se jí, že má být pěšcem v cizí hře. Jednoho dne za to ta čarodějnice zaplatí.

Nejdřív ale musela najít Sebastiana.

Angelica nepřemýšlela nad tím, jak změnit jeho názor. Alespoň zatím ne. Pořád ještě ji spalovala potřeba najít tu... tu... nenapadlo ji žádné dostatečně ošklivé slovo, kterým by popsala sirotu, která se vydávala za někoho, kým nebyla. Která svedla prince, který měl patřit Angelice a která byla na obtíž už od svého příchodu.

Nemohla Sebastianovi dovolit, aby ji našel, ale jen kvůli tomu, že mu to řekne, ji hledat nepřestane. To znamenalo, že musí jednat a navíc rychle. Alespoň pokud chtěla vše napravit.

„Z cesty!“ vykřikla a pobídla koně kupředu. Kůň vyrazil a pokud by byl někdo tak hloupý, že by neuhnul, čekal ho bolestivý konec pod jeho kopyty. Angelica vyrazila z města a odhadovala, kudy by asi dívky s vozem mohly cestovat. Zkracovala si cestu přes pole, projížděla kolem stromů tak těsně, že ji větve šlehalý do boků. Cokoli, hlavně aby se dostala před Sebastiana, než bude moc daleko.

Nakonec dorazila na rozcestí. O ukazatel směru se tam opíral muž. V ruce svíral džbán a zdálo se, že se nehodlá pohnout.

„Ty tam,“ vykřikla Angelica. „Jsi tu každý den? Neviděl jsi vůz se třemi dívkami? Před pár dny tudy asi jely na sever.“

Muž zaváhal, podíval se na džbán. „Já—“

„To je jedno,“ prohlásila Angelica. Pozvedla do vzduchu měšec a ozvalo se typické zacinkání royalů. „Ted' už jsi ho viděl. Mladý muž, jmenuje se Sebastian, se tě na to zeptá a pokud chceš tyhle mince, řekneš mu, že jsi ten vůz viděl. Jely na něm tři dívky. Jedna s vlasy jako oheň a jedna oblečená jako služebná z paláce.“

„Tři dívky?“ zopakoval muž.

„Jedna s vlasy jako oheň,“ pronesla znovu Angelica a doufala, že nedává příliš najevo svoji netrpělivost. „Zeptaly se tě na cestu do Barristonu.“

Samozřejmě to nebyl správný směr. Naopak, byl to směr, který Sebastiana na dlouhou dobu zdrží a při kterém snad trochu vychladne jeho bláznivá touha najít Sophii. Bude mít možnost si uvědomit, jaké jsou jeho povinnosti.

„Vážně tam mířily?“ zeptal se muž.

„Mířily tam, pokud chceš ty peníze,“ štekla Angelica. „Polovina ted', polovina potom. Zopakuj mi, co jsem řekla, ať vím, že nejsi příliš opilý.“

Podařilo se mu zopakovat, co po něm chtěla. Muselo to stačit. Angelica mu dala peníze a vyrazila dál. Zajímal by ji, jak dlouho mu bude trvat, než si uvědomí, že se s druhou polovinou nikdy nevrátí. Snad to bude později, než uvidí Sebastiana.

Ona už tou dobou bude někde daleko. Nemohla si dovolit, aby ji Sebastian spatřil. Došlo by mu, co provedla. A navíc potřebovala takový náskok, jaký jen mohla získat. Do Monthys to byla dlouhá cesta a Angelica musela dokončit vše, co začala. Musela to stihnout dřív, než si Sebastian uvědomí svůj omyl a vyrazí správným směrem.

„Mám dost času,“ ujišťovala sama sebe cestou. „Postarám se o to a vrátím se do Ashtonu dřív, než si Sebastian uvědomí, že je něco špatně.“

Postarat se o to. Jak neurčité vyjádření toho, co musela udělat. A pak bude u dvora předstírat šok z toho všeho. Stejně jako když prozradila indiskrétnosti jedné nižší šlechtičny. Proč neříct na rovinu, co chtěla udělat? Že zajistí, aby se ta holka už nikdy nepletla do jejího ani Sebastianova života. Udělá jedinou věc, díky které bude jasné, že je Sebastian pouze její a která dokáže, že je Angelica ochotná udělat cokoli, co je nutné, aby si zajistila své postavení. Byla to jediná věc, díky které se bude Angelica cítit v bezpečí.

Sophia musí zemřít.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Sebastian pokračoval v cestě a nepochyboval, že za své činy bude muset nést následky. Jen tak odjet pryč? Protivit se matčiným rozkazům? Vyhýbat se svatbě, kterou pro něj naplánovala? Pokud by šlo o nižšího šlechtice, znamenalo by to pro něj okamžité vydědění. V případě syna královské vdovy se to téměř rovnalo zradě.

„Tak zlé to nebude,“ ujišťoval se a poháněl koně kupředu. „A i kdyby ano, Sophia za to stojí.“

Věděl, čeho se vzdává tím, že vyrazil pryč z paláce. Pokud ji najde a vezme si ji, nebudou se moct vrátit do Ashtonu, zabydlet se v paláci a doufat, že budou všichni spokojení. Pokud se budou chtít vrátit, budou si na ně všichni ukazovat a upadnou v královskou nemilost.

„Je mi to jedno,“ řekl Sebastian svému koni. Tím, že se bál královské nemilosti se dostal do téhle situace. Zavrhl Sophii, protože se bál, co si o ní budou lidé myslet. Dokonce ani nečekal na to, až se někdo ozve, předešel je, protože věděl, co by následovalo.

Bylo to slabošské, zbabělé gesto. Teď se ho chystal vzít zpět, tedy pokud to bude možné.

Klidně by Sophii vyměnil za tucet šlechticů, se kterými vyrůstal. Za stovku šlechticů. Nezáleželo mu na tom, jestli má vytetované znamení Maskované bohyně. Byla to jediná žena, kterou si Sebastian chtěl vzít.

Rozhodně si nechtěl vzít Milady d'Angelicu. Byla ztělesněním všeho špatného u dvora: marnivosti, povrchnosti, manipulace. Soustředila se na vlastní bohatství a úspěch a o nikoho jiného se nestarala. Nezáleželo na tom, že byla krásná a ze správné rodiny. Že byla chytrá a pomohla by upevnit královskou moc v zemi. Nebyla to žena, po které Sebastian toužil.

„Odešel jsem od ní dost rychle,“ řekl Sebastian. Zamyslel se, co by si asi kdo řekl, kdyby ho viděl, jak se baví se svým koněm. Pravdou teď ale bylo, že mu už nezáleželo na tom, co si lidé myslí. A navíc mu kůň naslouchal lépe než většina lidí, se kterými se v paláci setkal.

Věděl, jak to tam funguje. Angelica se ho nesnažila přímo podvést. Prostě se snažila podat to, co se mu nelíbilo, pokud možno příjemnou formou. Z pohledu ostatních šlechticů vlastně pro ty dva nebyl nikdo jiný, koho by si mohli vzít. Ostatní to dokonce mohli považovat za šťastný tah.

Sebastian už takhle ale věci brát nechtěl.

„Nechci už být v pozici, kdy je mým jediným úkolem zůstat naživu, pro případ, že by Rupert zemřel,“ řekl svému koni. „Nechci být na místě, kde mám hodnotu jen jako plemenný hřebec, nebo jako něco, co se prodá výměnou za zvýšení vlivu v zemi.“

Z tohoto pohledu mu možná kůň rozuměl lépe než kterýkoli šlechtic. Copak se nejlepší koně neprodávali kvůli svému vlivu na chov? Copak si šlechtictvo neuchovávalo záznamy o všech koních a jejich pokrevních liniích jen proto, aby věděli, na kterém bude nejlepší cestovat přes celý ostrov a na kterém bude lepší vyrazit na lov? Cožpak raději nezabíjeli své hřebce jen proto, aby zabránili smíšení jejich pokrevních linií s těmi nesprávnými?

„Najdu ji a pak seženu kněze, aby nás oddal,“ řekl Sebastian. „Dokonce i kdyby nás kvůli tomu chtěla matka obvinít ze zrady, bude muset přesvědčit šlechtickou radu.“

Prince by jen tak z rozmaru nezabíli. Někteří z nich by se nejspíš po čase přiklonili na jeho stranu. A pokud by to nevyšlo, pořád by se se Sophií mohl ukrýt v horách na severu nebo uprchnout přes Ostrovodu. Případně se uchýlit do zemí, kde měl být Sebastian vévodou. Najdou způsob, jak vše vyřešit.

„Hlavně ji ale musím najít,“ řekl Sebastian, když ho kůň vynesl z města do otevřené krajiny.

Byl si v podstatě jistý, že se mu podaří ji dostihnout, i když měla poměrně velký náskok. Potkával lidi, kteří viděli, co se stalo, když prchala z paláce. Ptal se strážných na to, co hlásili do

paláce a poslouchal příběhy měšťanů. Většina z nich si nebyla jistá, co mu můžou říct, ale nakonec se mu podařilo zjistit dost informací, aby věděl přibližný směr, kterým se Sophia vydala.

Podle toho, co se dozvěděl, cestovala na voze, což znamenalo, že bude cestovat rychleji než pěšky, ale ani zdaleka ne tak rychle, jako Sebastian na koni. Najde způsob, jak ji dostihnout, i kdyby to znamenalo, že bude muset cestovat bez zastávky. Možná, že to byla část trestu za to, že ji nechal odejít.

Poháněl koně kupředu, až dorazil na rozcestí. Tam zpomalil a přemýšlel, kterým směrem se vydat.

U ukazatele směru tam spal muž se slamákem staženým přes oči. Vedle něj ležel alkoholem páchnoucí džbán. Zřejmě proto muž chrápal jako když pilou řeže. Sebastian ho zatím nechal spát a zadíval se na směrovky. Východní cesta by ho zavedla k pobřeží, ale Sebastian pochyboval, že by Sophia chtěla nastoupit na loď. Cesta na jih by ho zavedla zpět do Ashtonu, takže ta nepřipadala v úvahu.

Zbývala cesta vedoucí na sever a druhá na východ. Bez dalších informací neměl Sebastian tušení, kterou se vydat. Mohl zkusit hledat v prachu cesty stopy vozu, ale to by musel rozumět stopařskému umění a rozeznat stopy Sophiina vozu od stop stovek dalších vozů, které tu za několik dní projely.

Mohl se ještě ptát a doufat, že dostane správnou odpověď.

Špičkou boty lehce kopnul spícího muže do nohy. Když se muž s trhnutím probal, o krok ustoupil. Nebyl si totiž jistý, jak by tak silně opilý člověk mohl reagovat na jeho přítomnost.

„Cozakrachcež?“ vyhrkl opilec. Dokonce se mu podařilo i vstát, opíral se přitom o rozcestník, ale i tak se zdálo, že ho stojí nesmírné úsilí udržet se na nohou. „Co seš zač? Co chceš?“

Vzhledem k tomu, že se muž téměř neudržel na nohou, začal Sebastian pochybovat, jestli to byl dobrý nápad.

„Zdržuješ se tu často?“ zeptal se. Současně potřeboval, aby odpověď byla ano, ale doufal, že bude ne. Souhlas by totiž o mužově životě hodně vypovídal.

„Co tě to tak zajímá?“ štkl opilec.

Sebastianovi začalo docházet, že se od něj nedozví to, co potřebuje. Dokonce i kdyby tu tenhle chlap trávil celé dny, Sebastian pochyboval, že by byl dost střízlivý na to, aby si někoho všiml.

„Na tom nesejde,“ odpověděl. „Hledám někoho, kdo tudy asi cestoval, ale ty mi asi nepomůžeš. Promiň, že jsem tě vzbudil.“

Obrátil se zpět ke koni.

„Počkej,“ vyhrkl muž. „Ty... ty seš Sebastian, že?“

Sebastian sebou při zvuku svého jména trhnul. Zachmuřeně se obrátil k muži.

„Odkud znáš mé jméno?“ zeptal se.

Muž na chvíli zaváhal. „Jaké jméno?“

„Mé jméno,“ řekl Sebastian. „Právě jsi mě oslovil jako Sebastiana.“

„Počkat, seš Sebastian?“

Sebastian se snažil zachovat klid. Tento muž na něj očividně čekal a Sebastiana nenapadalo moc možností, proč by to tak mělo být.

„Ano, to jsem,“ řekl. „A zajímalo by mě, proč tu na mě čekáš.“

„Já...“ Muž se na okamžik odmlčel a svažtil přitom obočí. „Měl jsem ti předat zprávu.“

„Zprávu?“ zeptal se Sebastian. Znělo to až příliš neskutečně na to, aby to byla pravda. Přesto začal doufat. „Od koho?“

„Byla tu jedna ženská,“ řekl opilec a rozdmýchal tak uhlíky Sebastianovy naděje do plného plamene.

„Jaká žena?“ zeptal se Sebastian.

Opilec se na něj nedíval. Zdálo se, že se chystá znovu usnout. Sebastian ho zachytil, napůl ho držel ve vzduchu, napůl jím zatřásl, aby se probral.

„Jaká žena?“ zopakoval.

„Tak něco... žena s vlasy jako oheň, na voze.“

„To je ona!“ vyhrkl Sebastian. Na okamžik ho naprosto ovládlo nadšení. „Bylo to před pár dny?“

Opilec se na chvíli zamyslel. „Nevím. Možná. Co je za den?“

Sebastian jeho otázku ignoroval. Musel zjistit, jakou zprávu mu Sophia nechala. „Ta žena... to byla Sophia. Kam jela? O jakou zprávu šlo?“

Znovu zatřásl opilcem, protože se zdálo, že zase usne. Sebastian si musel přiznat, že si na něm i trochu vybíjí vztek. Potřeboval vědět, jakou zprávu mu Sophia zanechala.

Proč u takového opilce. Copak nebyl nikdo jiný, po kom by Sophia mohla poslat zprávu? Když se podíval na muže, který se ani nemohl udržet na novou, okamžitě znal odpověď. Byla si jistá, že na něj Sebastian narazí, protože nemohl nikam odejít. Pokud by ji Sebastian následoval, rozhodně by ho vyslechl.

Což znamenalo, že chce, aby ji sledoval. Chtěla, aby ji dokázal najít. Už jen při té myšlence se Sebastianovi rozbušilo srdce. Možná mu chtěla odpustit vše, co se stalo, co jí provedl. Chtěla mu dát možnost, aby šel za ní, a to by přece nedělala, kdyby s ním nechtěla být, nebo ano?

„O jakou zprávu šlo?“ zopakoval Sebastian.

„Dala mi peníze,“ řekl muž. „Říkala, že ti mám říct... sakra, určitě to vím...“

„Mysli,“ pobízel ho Sebastian. „Je to důležité.“

„Říkala, že ti mám říct, že mířila do Barristonu!“ pronesl opilec s vítězoslavným výrazem. „Prý ti mám říct, že jsem to viděl na vlastní oči.“

„Do Barristonu?“ zeptal se Sebastian a zadíval se na směrovky. „Víš to jistě?“

Nedávalo to smysl. Sophia neměla důvod tam zamířit. Možná ale právě o to šlo. Vzhledem k tomu, že byla na útěku. Bylo to menší město, rozhodně nebylo tak velké ani lidnaté jako Ashton, ale díky průmyslu nebylo úplně chudé. Možná, že to pro Sophii bylo stejně dobré místo jako kterékoli jiné.

Muž přikývl. Sebastianovi to stačilo. Pokud mu Sophia nechala zprávu, pak nezáleželo na tom, kdo mu ji předal. Záleželo jen na tom, že ji dostal a že ví, kam pokračovat. Jako poděkování hodil Sebastian muži minci a vrátil se ke koni.

Popohnal zvíře cestou na západ. Snažil se cestovat co nejrychleji. Bude mu chvíli trvat, než se do Barristonu dostane, ale bude se snažit tam být co nejdříve. Mohl by ji dohnat ještě před městem nebo ji možná dostihne až tam. Tak nebo tak ji najde, a nakonec budou spolu.

„Jdu si pro tebe, Sophie,“ pronesl, zatímco kolem něj se míhala krajina Stezek. Teď, když věděl, že chce, aby ji našel, byl odhodlaný udělat cokoli bude nutné, aby ji dostihl.

KAPITOLA PÁTÁ

Královna vdova Mary z rodu Flambergů stála uprostřed svých zahrad. Pozvedla bílou růži a nasála její jemnou vůni. Po všech těch letech se naučila skrývat netrpělivost. A pokud šlo o jejího nejstaršího syna, zmocňovala se jí netrpělivost až příliš rychle.

„Co je to za růži?“ zeptala se jednoho ze zahradníků.

„Druh vyšlechtěný jednou ze zahradnic koupených ze sirotčince,“ řekl muž. „Říká jí Jasná hvězda.“

„Pogratuluj jí k úspěchu a informuj ji, že od dnešního dne se tento druh jmenuje Vdovina hvězda,“ řekla královna. Byl to současně kompliment i připomínka toho, že ten, kdo si sirotka koupil, si mohl s jeho výtvozem dělat co uznal za vhodné. Dvojnásobná věc, přesně taková, jaké měla vdova ráda.

Naučila se je používat po občanských válkách. Málem totiž přišla o veškerou moc. Místo toho se jí dařilo balancovat na rozhraní moci Šlechtické rady, církve Maskované bohyně, nemytých mas lidí a obchodníků. Zvládala to díky své chytrosti, nemilosrdnosti a trpělivosti.

Dokonce i trpělivost ale měla své meze.

„Ale než to uděláš,“ pronesla královna, „přitáhni mi sem laskavě mého syna. Je mi jedno, v jakém bordelu zrovna vězí, hlavně mu připomeň, že na něj čeká jeho královna.“

Vdova stála u slunečních hodin a sledovala pohybující se stín. Čekala na rozmařilce, který měl být dědicem jejího království. Stín se za dobu jejího čekání posunul o celou šířku palce. Nakonec zaslechla kroky blížícího se Ruperta.

„Nejspíš už senilním,“ pronesla vdova, „protože se mi očividně všechno plete. Například mám pocit, že jsem tě předvolala už před půl hodinou.“

„Taky tě zdravím, matko,“ pronesl Rupert a vůbec nevěnoval pozornost jejím slovům.

Kdyby alespoň svůj čas trávil něčím užitečným. Vzhledem ke stavu jeho oblečení ale královna poznala, že při svém odhadu, kde bude, měla pravdu. Možná byl i na lovu. Její starší syn se nevěnoval příliš širokému spektru činností.

„Zdá se, že tvé modřiny začínají konečně blednout,“ pronesla královna. „Nebo ses je konečně naučil skrývat pomocí pudru?“

Viděla, jak její syn zrudl vztekem, ale bylo jí to jedno. Kdyby se na ni chtěl vrhnout, udělal by to už dávno. Rupert ale dobře věděl, na kom si svůj vztek vybit může a na kom raději ne.

„Byl to útok zezadu,“ pronesl Rupert.

„Od služby,“ odpověděla chladně vdova. „Podle toho, co jsem slyšela, to bylo ve chvíli, kdy ses chtěl silou zmocnit bývalé snoubenky svého bratra.“

Rupert na chvíli překvapeně otevřel ústa. Copak si ještě neuvědomil, že jeho matka ví o všem, co se šustne v království? Natož u ní doma? Copak si myslel, že by se udržela v pozici vládkyně ostrova, kdyby neměla své špehy? Vdova si povzddechla. Ještě se toho musel hodně učit, ale nezdálo se, že by se mu chtělo.

„Sebastian ji odehnal,“ pokusil se vysvětlit svůj čin. „Nebylo to nic nekalého, stejně je to jen děvka ze sirotčince.“

„Všichni ti básníci, kteří tě vypodobňují jako úžasného prince se s tebou ve skutečnosti nikdy nesetkali, že ne?“ zeptala se vdova, i když pravdou bylo, že jich sama spoustu uplatila, aby skládali ta správná slova. Princ musel mít takovou pověst, po jaké toužil, ne takovou, jakou si vysloužil. Se správnou pověstí by mohl mít na své straně Šlechtickou radu až dojde na to, kdo bude vládnout dál. „Nenapadlo tě, že by se Sebastian mohl rozzlobit, až zjistí, o co ses pokoušel?“

Rupert se zamračil a královně došlo, že její syn vůbec nechápe, o co jde.

„Proč by se měl zlobit? Nehodlal si ji vzít a v každém případě jsem starší než on. Jednoho dne budu jeho král. Neodvážil by se cokoli provést.“

„Pokud si to myslíš,“ řekla vdova, „očividně svého bratra neznáš.“

Rupert se při těch slovech zasmál. „A ty ho snad znáš, matko? Zkoušet ho oženit? Není divu, že utekl.“

Vdova potlačila svůj hněv.

„Ano, Sebastian utekl. Musím přiznat, že jsem podcenila sílu jeho citů, ale to se dá vyřešit.“

„Tím, že se postaráš o tu dívku,“ řekl Rupert.

Vdova přikývla. „Předpokládám, že bys to chtěl zařídit ty sám?“

„Rozhodně.“

Rupert nezaváhal. Královna ani nečekala, že by váhal. Svým způsobem to bylo dobré, protože vládce by se neměl vyhýbat tomu, co bylo nutné udělat. Přesto pochybovala, že Rupertovi jde o to, aby se choval jako vládce. Prostě se jen chtěl pomstít za modřinu, která i teď narušovala jeho jinak dokonalý vzhled.

„Ujasněme si to,“ řekla vdova. „Je nezbytné, aby ta dívka zemřela. Jednak, abychom napravili to, čeho se na tobě dopustila a také... abychom předešli nepříjemnostem, které by mohla způsobit.“

„Sňatku mezi Sebastianem a nevhodnou dívkou,“ řekl Rupert. „Taková hanba.“

Vdova utrhlá jednu z květin poblíž. „Hanba je jako tahle růže. Vypadá neškodně. Přitahuje pohledy okolí. Přesto má ostré trny. Naše moc je jen iluze. Máme ji jen díky tomu, že nám lidé věří. Pokud nás Sebastian zahanbí, jejich víra by mohla opadnout.“ Sevřela ruku v pěst a ignorovala přitom bolest, kterou jí trny způsobily. „Musíme se s tím vypořádat, ať to stojí, co to stojí.“

Raději, ať si Rupert myslí, že jde o zachování pověsti jejich rodiny. Bude to lepší než přiznat skutečné nebezpečí, které ta dívka představuje. Když vdova zjistila, co je skutečně zač... svět náhle začal připomínat nebezpečné místo plné nástrah. Nemohla dovolit, aby je něco ohrožovalo.

„Zabiju ji,“ řekl Rupert.

„Nenápadně,“ dodala vdova. „Bez rozruchu kolem. Nechci, abys způsobil víc problémů, než dokážeš vyřešit.“

„Postarám se o to,“ trval na svém Rupert.

Vdova si nebyla jistá, jestli to zvládne, ale pokud šlo o tu dívku, měla k dispozici i další možnosti. Hlavní bylo využívat jen ty, kdo měli vlastní důvody se s ní vypořádat. Kdyby někomu rozkazovala, potvrdila by tím, že na té dívce je něco výjimečného.

Celou silou svojí vůle se musela bránit tomu, aby zareagovala, když Sophii poprvé uviděla. Aby se výrazem tváře neprozradila, když zjistila, že si ji Sebastian chce vzít.

To, že za ní její mladší syn vyrazil, vše ještě zkomplikovali. Za normálních okolností byl Sebastian klidný, rozumný a plnil své povinnosti. Určitým způsobem by byl lepším vládcem než jeho bratr, ale takhle to nefungovalo. Ne, jeho úkolem bylo žít klidný život a dělat to, co se mu přikáže. Ne utíkat a dělat si, co se mu zamane.

„Mám pro tebe ještě jeden úkol,“ pronesla vdova. Pomalou chůzí vyrazila na procházku po zahradě. Rupert ji chtěl nechtěl musel následovat, jako pes následuje svého pána. V tomto případě byl ale Rupert jako honicí pes a ona jeho kořist.

„Copak už jsi mi nedala dost úkolů, matko?“ obořil se na ni. Sebastian by neprotestoval. Neprotestoval nikdy, ať už řekla cokoli. Krom té jediné věci, na které záleželo.

„Když tě vytížím, je s tebou méně problémů,“ pronesla vdova. „V každém případě jde o úkol, na který se skutečně hodíš. Tvůj bratr se nechal unést city, když odsud utekl. Možná to bude chtít bratrskou lásku, aby se vrátil zpátky.“

Rupert se zasmál. „Podle toho, jak rychle utekl, to bude chtít spíš armádní regiment než bratrskou lásku.“

„V tom případě si ho vezmi,“ štekla vdova. „Máš pravomoci, tak je využij. Vezmi si muže, které budeš potřebovat. Najdi bratra a přiveď ho zpátky.“

„Nezraněného, předpokládám.“ pronesl Rupert.

Vdova se zachmuřila. „Je to tvůj bratr, Ruperte. Neublížíš mu víc, než bude nezbytně nutné pro to, abys ho bezpečně dostal domů.“

Rupert sklopil zrak. „Samozřejmě, matko. Když už jsme v tom, je ještě třetí věc, kterou bych pro tebe měl udělat?“

Ve způsobu, jakým to řekl, vdovu něco zarazilo. Obrátila se k němu.

„Co máš na mysli?“ zeptala se.

Rupert se usmál a mávl rukou. Ze vzdáleného konce zahrady k nim zamířila postava v kněžském hávu. Když se přiblížila, uklonila sen.

„Matko,“ pronesl Rupert, „rád bych ti představil Kirka, druhého sekretáře nejvyšší kněžky Maskované bohyně.“

„Poslala tě Justina?“ zeptala se vdova a záměrně použila jméno nejvyšší kněžky, aby muži připomněla, v jaké se teď nachází společnosti.

„Ne, veličenstvo,“ řekl kněz, „ale jde o nesmírně naléhavou záležitost.“

Vdova si povzddechla. Podle jejích zkušeností obnášely naléhavé záležitosti kněží zpravidla příspěvky na jejich chrámy. Nutnost trestat hříšníky, na které nedosáhl zákon, nebo požadavky, aby zakročila proti jejich odnožím za Ostrovodou. Justina se naučila starat se o podobné záležitosti sama, ale její podřízení někdy byli otravnější než černé vosy.

„Zaslouží si, abys ho vyslechla, matko,“ řekl Rupert. „Strávil hodně času u dvora a snažil se, aby ho někdo vyslechnul. Ptáš se, kde jsem byl, než jsem dorazil sem? Hledal jsem Kirka, abych ho mohl přivést. Myslel jsem si, že bys chtěla slyšet, co ti může říct.“

Při těch slovech královna změnila názor. Pokud něco odvedlo Rupertovy myšlenky pryč od dvořanek, zasluhovalo si to její pozornost. Alespoň na chvíli.

„Dobrá tedy,“ řekla. „Co mi chceš říct, druhý sekretáři?“

„Veličenstvo,“ řekl muž, „došlo k odpornému útoku na Dům nechtěných a na práva kněží.“

„Myslíš, že jsem o tom neslyšela?“ obořila se na něj vdova. Podívala se na Ruperta. „Tohle jsou ty zprávy?“

„Veličenstvo,“ nedal se kněz, „dívka, která zabila naše Sestry, nebyla vydána spravedlnosti. Místo toho našla útočiště v jedné ze svobodných společností. Je s muži lorda Cranstona.“

Zmínka toho jména upoutala vdovinu pozornost.

„Společnost lorda Cranstona byla velice užitečná,“ pronesla vdova. „Podařilo se jim odrazit nájezdníky, kteří se snažili dostat na naše pobřeží.“

„A proto—“

„Mlč,“ štekla vdova a zarazila muže uprostřed věty. „Pokud by to Justinu opravdu zajímalo, ozvala by se sama. Ruperte, proč jsi ho sem přivedl?“

Její syn vycenil zuby v širokém úsměvu. „Protože jsem se vyptával, matko. Velmi důkladně.“

Což znamenalo, že někoho mučil. Opravdu to její syn jinak neuměl?

„Věřím, že dívka, kterou Kirkus hledá, je Sophiina sestra,“ řekl Rupert. „Někteří přeživší z Domu nechtěných hovoří o dvou sestrách. Jedna se snažila zachránit tu druhou.“

Sestry. Vdova těžce polkla. To by přece dávalo smysl, že ano? Měla informace jen o Sophii, ale pokud byla naživu i ta druhá, byla by stejnou hrozbou jako ona. Možná že ještě větší, vzhledem k tomu, kam se dopracovala.

„Děkuji, Kirku,“ pronesla. „Postarám se o to. Nechej mě to prosím probrat se synem.“

Když Kirkus zmizel z dohledu, snažila se všechno si rozmyslet. Bylo jasné, co se musí stát. Otázkou bylo jen, jak to provést. Na okamžik se zamyslela... ano, to by mohlo vyjít.

„Takže,“ pronesl Rupert, „chceš, abych zabil i tu její sestru? Beru to tak, že nebudeme chtít, aby se nám někdo jako ona, snažil pomstít.“

Samozřejmě, že to tak bral. Netušil, jak velké nebezpečí ve skutečnosti ty dívky představovaly. Netušil, jak velký problém by byl, kdyby někdo zjistil pravdu.

„Co navrhuješ?“ zeptala se vdova. „Sebrat armádu a zaútočit na regiment Petera Cranstona? Pokud bys to udělal, Ruperte, asi bych ztratila syna.“

„Myslíš, že je nedokážu porazit?“ štěkl na ni.

Vdova mávla rukou. „Myslím, že jsou jistější způsoby. Blíží se Nová armáda. Takže pošleme regiment lorda Cranstona, aby se o ni postaral. Pokud ho pošleme na správné místo, podaří se nám oslabit nepřátele, ta dívka přitom zemře a skončí v jednom z neoznačených hrobů.“

Rupert se na ni díval pohledem, ve kterém se zračil určitý obdiv. „Matko, proč jsem si nikdy nevšiml, jak dokážeš být chladnokrevná?“

Skutečně si toho nevšiml, protože netušil, co musela udělat, aby si udržela zbytky moci, které ještě měla. Bojoval s rebely, ale netušil, co se dělo během a po občanských válkách. Netušil, co musela udělat. Rupert si nejspíš myslel, že jeho bezohlednost nemá hranic, ale vdova si ověřila, že ona sama je ochotná udělat cokoli, co je nutné, aby svoji rodinu udržela na trůnu.

Nemělo smysl nad tím přemýšlet. Brzy bude konec. Sebastian bude bezpečně zpátky u rodiny, Rupert se pomstí za své ponížení a dvě dívky, které měly být už dávno mrtvé, beze stopy zmizí v neoznačených hrobech.

KAPITOLA ŠESTÁ

„Je to jen zkouška,“ ujišťovala se Kate v duchu, když sledovala svoji oběť. „Jen zkouška.“

Možná přitom doufala, že čím víc si to bude opakovat, tím větší bude šance, že je to pravda. Možná i proto, že to byl jediný způsob, jak mohla dál sledovat Gertrude Illiard. Držela se ve stínech, zatímco mladá žena seděla na balkóně svého domova a snídala. Plížila se davem, zatímco se obchodníková dcera procházela s přáteli ráno na trhu.

Savis Illiard si doma držel hlídací psy i strážné, kteří měli hlídat jak jeho majetek, tak i jeho dceru. Strážní byli ale na svých pozicích až příliš dlouho a příliš se spoléhali na psy. Psy bylo snadné zklidnit pouhou myšlenkou.

Kate sledovala ženu, kterou měla zabít a pravdou bylo, že už měla tucet možností to provést. Mohla se prosmýknout davem a vrazit jí nůž do žeber. Mohla ji zasáhnout šipkou z kuše nebo po ní dostatečně prudce mrštit kamenem. Mohla využít prostředí města a postarat se, aby to vypadalo jako nehoda. Mohla ve správný čas vyplašit koně nebo přerážnout provaz držící nebezpečný náklad právě ve chvíli, kdy ho dívka míjela.

Nic z toho ale Kate neudělala. Místo toho Gertrude Illiard jen sledovala.

Všechno by to bylo snadnější, kdyby byla dívka zlá. Kdyby jen tak z rozmaru bila služebné nebo by se k ostatním chovala jako k nickám. Pak by ji Kate vnímala podobně, jako vnímala Sestry v sirotčinci. Nebo jako lidi, kteří se k ní chovali povýšeně. Dívka ale byla laskavá takovým tím způsobem, člověka, který nad laskavostmi příliš nepřemýšlí. Dala peníze žebrajícímu chlapci, kterého potkala na ulici, zeptala se na zdraví dětí obchodníka, kterého v podstatě ani neznala.

Zdálo se, že je to laskavá a milá osoba. Kate nemohla uvěřit tomu, že ji Siobhan chce skutečně nechat zemřít.

„Je to jen zkouška,“ připomněla si Kate. „Musí být.“

Snažila se namluvit sama sobě, že laskavost mladé ženy musí být jen maska, za kterou se skrývá něco jiného, temnějšího. Možná, že je dívka naoko laskavá, aby tak skryla hrozivé vraždy nebo vydírání, jiné krutosti či špatnosti. Někdo by si to možná dokázal bez problémů namluvit, ale když Kate zabrousila do ženiných myšlenek, nic takového tam nenašla. Zjistila, že je to jen mladá žena, která má ráda život. Která je sice bohatá díky svému otci, ale ve všech ohledech nevinná.

Bylo těžké necítit znechucení z toho, co jí Siobhan nařídila a co teď Kate musela chtít nechtě provést. Proč Siobhan chtěla, aby zemřela? Jak po Kate mohla chtít takovouhle věc? Opravdu jí to nařídila jen proto, aby viděla, jestli ji Kate poslechne? Kate to pomyšlení nenáviděla. Nemohla, nesměla, udělat takovou věc.

Neměla ale na vybranou, a to ji dráždilo ještě víc.

Musela mít jistotu, a tak se vplížila do obchodníkovu domu dříve než její kořist. Přelezla přes zeď ve chvíli, kdy věděla, že se strážní nedívají. Držela se ve stínech. Několik okamžiků vyčkala, aby se ujistila, že je vše v pořádku. Pak se vyšplhala na balkón pokoje Gertrude Illiard. Dveře sice měly západku, ale nebyl problém ji pomocí úzkého nože odsunout, a tak se Kate dostala dovnitř.

Pokoj byl prázdný. Kate cítila, že ani poblíž není živá duše, takže ho rychle prohledala. Nevěděla, co doufá, že najde. Flakon s jedem, který si dívka schovávala pro svoji sokyni? Deník, ve kterém bude popsán nějaké mučení? Plány na vraždu? Deník skutečně našla, ale při zběžném prolistování zjistila, že jde jen o zapsané sny a naděje mladé ženy. Naděje na krásnou budoucnost, zápisky ze setkání s přáteli, city k mladému herci, kterého potkala na tržišti.

Pravdou bylo, že Kate nenašla jediný důvod, proč si Gertrude Illiard zaslouhovala zemřít. A i když Kate už dříve zabíjela, myšlenka, že by zabila jen tak bez důvodu, se jí hnusila. Při té představě se jí dělalo zle.

Ucítila blížící se myšlenky a rychle se schovala pod postel. Snažila se vymyslet, co dál. Nešlo o to, že by dívka připomínala Kate ji samotnou. Obchodníková dcera rozhodně nikdy nepoznala, co to znamená trpět. Nebyla dokonce ani jako Sophia, protože Katina sestra dokázala bojovat, když to bylo nutné. Tahle dívka by nikdy nezvládla delší dobu předstírat, že je někdo jiný a rozhodně by nikdy nesvedla prince.

Zatímco služebná uklízela pokoj a chystala ho na příchod své paní, chopila se Kate přívěsku na krku. Vzpomněla si na obrázek ženy uvnitř. Možná, že šlo o tohle. Možná, že jí Gertrude Illiard svojí nevinností připomínala představy, které cítila, když přemýšlela o svých rodičích. Co to ale znamenalo? Znamenalo to, že ji nedokáže zabít? Dotkla se prstenu, který měla předat Sophii. Věděla, co by jí na to sestra řekla, ale tohle rozhodnutí bylo jen a pouze na ní.

Pak do pokoje vešla Gertrude a Kate věděla, že se bude muset brzy rozhodnout. Siobhan čekala a Kate pochybovala, že trpělivost její učitelky bude nekonečná.

„Děkuji, Milly,“ pronesla Gertrude. „Je otec doma?“

„Měl by se vrátit až za několik hodin, slečno.“

„V tom případě si chvíli zdřímnu. Vstala jsem příliš brzy.“

„Samozřejmě. Postarám se, aby tě nikdo nerušil.“

Služebná odešla a s tichým klapnutím za sebou zavřela dveře. Kate viděla, jak si Gertrude zouvá zdobené boty a ukládá je jen kousek od její skřýše. Cítila, jak se postel nad ní prohnula, když na ni dívka dosedla. Pak zavržala prkna, když se dívka uložila. Kate dál čekala.

Musela to udělat. Viděla, co se stane, pokud by neposlechla. Siobhan jí dala jasně najevo, že jí Kate patří a udělá, co se jí poručí. Kate k ní byla upoutaná stejně, jako kdyby si ji Siobhan koupila v sirotčinci. Vlastně ještě víc, protože nešlo o zákon, ale o magii její fontány.

Pokud Siobhan zklame, přinejlepším ji pošle do vlastního pekla a bude muset dělat věci, vedle kterých bude sirotčinec působit jako nebe. Přinejhorším... Kate viděla duchy těch, kteří Siobhan zradili. Viděla, jak trpí. Kate se k nim za žádnou cenu nechtěla přidat.

Musela si prostě dál připomínat, že je to jen zkouška.

Zatímco Gertrude usínala, sledovala Kate její myšlenky. Vnímala, jak se zpomalují. Místnost ztichla, sloužící se držely dál, aby se jejich paní mohla v klidu prospat. Dokonalá příležitost. Kate věděla, že je to teď, nebo nikdy.

Vyklouzla zpod postele, a aniž by ji prozradil jakýkoli zvuk, postavila se. Shlédla na Gertrude Illiard, která ve spánku vypadala ještě nevinněji než obvykle. Pusu lehce otevřenou, hlavu položenou na polštáři plném prachového peří.

Je to jen zkouška, pomyslela si Kate, jen zkouška. Siobhan mě zastaví dřív, než ji zabiju.

Jedině tak to dávalo smysl. Žena z fontány neměla žádný důvod chtít, aby tahle dívka zemřela a Kate nevěřila, že by to dělala jen tak z rozmaru. Přesto, jak by tou zkouškou mohla projít? Jediný způsob byl dívku skutečně zavraždit.

Kate stála a zvažovala možnosti. Neměla žádný jed, a i kdyby ano, stejně by nevěděla, jak ho nejlépe podat. Nehodu tu nahrát nemohla, nebyla venku na ulici. Mohla by vyndat dýku a dívku podříznout, ale jak by měla Siobhan šanci zareagovat? Co když dívku bodne nebo řízne tak rychle, že ji Siobhan nestihne zachránit?

Zbývala jediná možnost a Kate nad ní teď uvažovala. Zvedla jeden z naducaných polštářů. Byla na něm vyšitá říční krajina z nějaké vzdálené země. Kate cítila vzor v dlani. Přidržela polštář rukama, postavila se nad Gertrude Illiard.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.